

3 listopada 1927 r.

URZĄD PATENTOWY

A436 17/02²

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 6272.

Kl. 71 a ~~z~~

17/02

Adolf Lehmann
(Gera - Reuss, Niemcy),
Otto Burkhardt
(Gera - Reuss, Niemcy)
i Schuhfabrik Hess, Kommanditgesellschaft
(Erfurt, Niemcy).

Wkładka do obuwia.

Zgłoszono 10 października 1925 r.

Udzielono 9 listopada 1926 r.

Używane dotychczas wkładki do obuwia są bądź wygięte, bądź też skośne i służą do nóg o niskiem podbiciu. Nie uwzględniają one anatomicznej budowy stopy, według której podwyższenie stopy od strony wewnętrznej bez jednoczesnego podniesienia pięty od tejże strony nie daje pożądaných wyników, a więc stosowanie tego rodzaju wkładek pozostaje bez znaczenia. Dotychczas stosuje się wkładki, które podnoszą albo wewnętrzny brzeg stopy, albo staw stopowy.

Wkładka według niniejszego wynalazku służy przede wszystkim do podniesienia pięty od wewnątrz, nie podnosząc stopy w

miejsu jej wklęsłości; do podniesienia pięty służą kawałki skóry o kształcie klinowym tak ułożone, że cieńsze brzegi tych klinów schodzą się w jednym miejscu.

Dla usztywnienia klinów i nadania im trwałości umieszcza się między nimi płytkę metalową lub z innego odpowiedniego materiału. Skórzane kliny układa się jeden na drugim do takiej wysokości, jaka jest potrzebna dla nadania stopie położenia normalnego i usunięcia jednocześnie jej skośnego położenia. Pięta nogi coraz więcej dostosowywa się do podkładki i przyzwyczajają się do wzniesionej pozycji, zajmując z biegiem czasu swoje położenia naturalne,

natomiast wkładki, podpierające tylko podbicia, nie mają wpływu na położenie pięty i kości nogi i raczej podpierają i są naciskane przez mięśnie stopy. Wkładki dotychczas stosowane, nie zabezpieczając dostatecznie normalnego położenia stopy, nie tylko nie zapobiegają nieprawidłowemu położeniu stopy, a więc i nieprawidłowemu jej rozwijaniu się, lecz ten nienormalny stan jeszcze bardziej pogarszają.

Na załączonym rysunku jest przedstawiony przykład wykonania wkładki do obuwia według niniejszego wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok wkładki z boku, fig. 2 wskazuje poprzeczny przekrój wkładki podług linii *A—B* fig. 1, fig. 3 wskazuje również poprzeczny przekrój podług linii *C—D* fig. 1.

Wkładka posiada w przedniej części podeszwę *a*, w tylnej piętę *b*. Między temi częściami znajduje się wypukło-wklęsła środkowa część *c*, do której przylega przednia część *d* powierzchni stapania. Od pięty *b* ku części *d* są ułożone jeden na drugim kawałki skóry *e* w kształcie klinów. Kliny te są tak ułożone, że najgrubsze ich miejsce leży ponad środkiem wklęsłej części *c*, dalej w kierunku palców stopy grubość ich stopniowo zmniejsza się, jak również zmniejsza się ta grubość w kierunku wewnętrznym. Dla usztywnienia i zwiększenia trwałości tych klinów, a także dla nadania im elastyczności przy chodzeniu oraz zabezpieczenia ich od zniekształcania się w krótkim czasie, umieszcza się między niemi metalową płytkę *f* lub też płytkę z innego odpowiedniego materiału. Takich

płytek można umieścić kilka sztuk. Zamiast oddzielnej wkładki można zastosować do tegoż celu wewnętrzną podeszwę, nadając jej kształt wyżej opisany. Kopyta, służące do wyrobu obuwia z wewnętrzną podeszwą takiego kształtu, winny posiadać od strony wewnętrznej pięty ścięcie ku górze; umożliwiając one fabryczny wyrób opisanego obuwia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wkładka do obuwia z górną powierzchnią wygiętą lub ukośną, znamienna tem, że jest utworzona w miejscu przechodzącym od tylnej krawędzi pięty ku przedniej części podeszwy ze skórzanych klinów (*e*), tak ułożonych jeden na drugim na jej podeszwie (*a*), że grubość ich zwiększa się zarówno od strony zewnętrznej ku wewnętrznej stopy, jak również od tylnej krawędzi pięty do środka podbicia, zaś dalej w kierunku przedniej części podeszwy grubość tych klinów stopniowo zmniejsza się.

2. Wkładka do obuwia według zastrz. 1, znamienna tem, że na podbiciu między skórczanemi klinami jest umieszczona jedna lub kilka płytek (*f*) z elastycznego materiału.

Adolf Lehmann.
Otto Burkhardt.
Schunfabrik Hess,
Kommanditgesellschaft.
Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

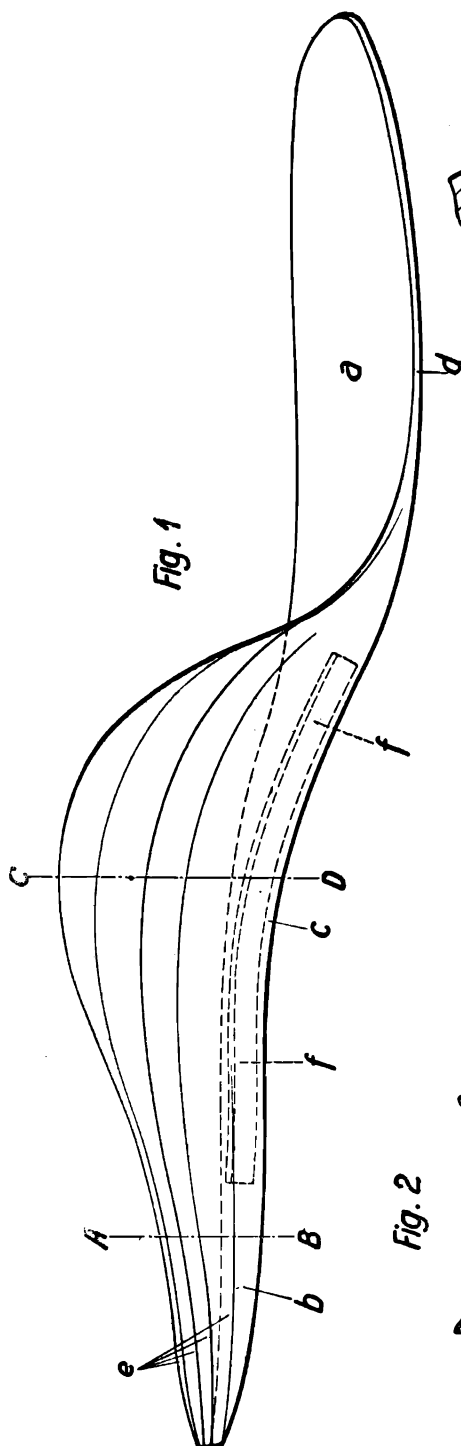

Fig. 1

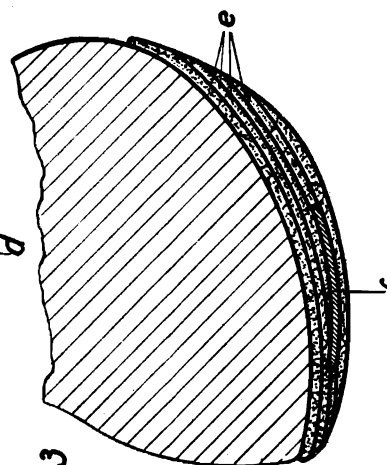

Fig. 3

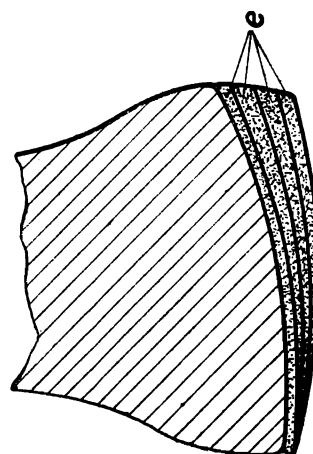

Fig. 2